

трибуна

АРСЕНАЛ

на стр. 2

Непорасналото
работещо момиче

23 май 2014 г. • година I I I • брой 80

Акценти

ИНТЕРЕС КЪМ СТИПЕНДИАНТСКАТА ПРОГРАМА НА „АРСЕНАЛ“

Срещата в Математическата гимназия

Шестима казанлъшки абитуриенти, пет от които - възпитаници на ПГ по транспорт и транспортен мениджмънт, както и абитуриент от друго средно училище, вече са подали молби по обявената програма на „Арсенал“ за стипендианти на фирмата в Техническия университет в Пловдив в специалност „Стрелково оръжие и боеприпаси“.

Зрелостниците са първите, които се отзовават на инициативата на ръководството на „Арсенал“ за набиране на стипендианти за попълване на ръководния и експертен състав на фирмата.

Преди близо месец „Арсенал“ обяви специалната си стипендиантска програма, която има за цел да привлече млади хора от района за обучение за нужните на оръжейницата специалисти в сферата на специалната продукция. На отзовалите се и одобрени кандидати за стипендиантска програма „Арсенал“ поема семестриалните такси през цялото време на обучението, осигурява и месечни стипендии през целия период на обучението, както в бакалавърска, така и в магистърска степен. Размерът на стипендията, която ще се отпуска, е в зависимост от успеха на студента-стипендиант, като ще варира между 150 и 250 лева.

Продължава на стр. 4

СЛЕД ИЗБОРИТЕ ПОДНОВЯВАТ ДЕБАТА ЗА ПЕНСИОННАТА РЕФОРМА

Веднага след изборите за Европейски парламент в столицата ще се проведе поредното заседание на Консултативния съвет по пенсионната реформа. Основната тема на дискусиата ще е пенсионната реформа

личената продължителност на живота у нас и лошите демографски показатели и прогнози за в бъдеще в тази посока. Очаква се цялостната визия за пенсионната реформа и етапите на възрастово увеличение на стажа да са

74 години и половина е към момента средната продължителност на живота у нас, която е една от най-ниските в страните от ЕС, но въпреки това е увеличена с 9 месеца, в сравнение с данните за страната отпреди 5 години.

Увеличението на възрастта за пенсиониране у нас е неизбежно и като част от цялостната тенденция за крещяща пенсионна реформа в европейските страни, заради т. нар. „възрастова бомба“, която заплашва европейските икономики.

Още преди година рейтинговата агенция Fitch предупреди правителствата на страните от Европа, че населението в развитите държави продължава да застарява и това ще изостри фискалните проблеми и ще задълбочи задължността им, освен, ако страните не планират и не намерят кураж да проведат мащабни пенсионни реформи.

Прогнозите на експерти от рейтингова агенция сочат, че само след около 30 години всеки 4-ти европеец ще е пенсионер. Факт, който би довел до катастрофа страните, които не предприемат адекватни мерки срещу това. В момента средното съотношение на пенсионерите спрямо населението между 15 и 64 години в европейските държави е 14%.

„Трибуна Арсенал“

и предстоящото от догодина поредно увеличение на възрастта за пенсиониране от 4 до 6 месеца.

Заради евровота неофициално правителството на практика наложи забрана за този дебат, както и за провеждането на Консултативния съвет. Експерти по пенсионната реформа - предствители на синдикатите в национален мащаб, са категорични, че увеличението на възрастта за пенсия е неизбежно: заради сериозните дефицити в бюджета на НОИ, който осигурява пенсията на сегашните пенсионери, заради увеличавания се брой на новите пенсионери, уве-

готови до септември. При положение, че не се стигне до консенсус, от 1 януари догодина ще се пристъпи отново към вече заложената в Кодекса за социално осигуряване стъпка - вдигане на възрастта за пенсия с 4 месеца.

Според експерти по пенсионната реформа, колкото и да е неприятно за повечето българи, най-вероятно още от януари следващата година ще се увеличи с половин година възрастта за пенсиониране. В момента жените се пенсионират на 60 години и осем месеца с 34 години и 8 месеца стаж, мъжете - на 63 години и осем месеца и стаж от 37 години и осем месеца.

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

на стр. 3

Гледна точка:

Експертът Красимира Харизанова

на стр. 7

Срещи:

Калин Катев:

Видиш ли микрофон - мълчи!

ОПТИМИЗЪМ В ГРАДУШКАТА

Май. Месецът с най-много емоции. Емоции, които издават много. За нас, за тези след нас, за онова отвъд нас и вътре в нас. Не само заради пълчищата от празници и поводи за наздравници през май, а заради тяхната пъстрота и противоречивост. Като се почне от 1-ви май, мине се през 6-ти, та 7-ми, 9-ти, 11-ти, 21-ви, 24-ти, 25-ти, та 31-ви и така превалим в юни. За тези, за които част от датите не говорят нищо, обикновено няма спасение. При тях градушката от май е смачкала всичко.

Може би затова и политиките ни много обичат май: и за избори, и за сравнения, за хитри метафори - плашещи, многообещаващи и разделителни. „Септември ще бъде май“, „май ама през май“ и куп други родени в политическата преизподня формули.

И този май няма да прави изключение. Още от април започнаха врясъците по него. А някои се стягаха за него от лани. Евроврясъци, в които гласът на Малкия човек някак онемя. Няма го. Уж говорят за него, уж на неговия език, а малкият човек го няма. И животът му го няма. Или поне той не го разпознава в говоренето. Потънал в своите си гласове и грижи - приятни, тихи, не съсем. Като това, да изпрати порасналите си деца на бал. И да покаже суета за пред хората, в която после ще се гърчи година в изплащането на индулгенциите по нея. Или просто няма време за губене в слушане на празно дърдорене, докато се опитва да спаси малкото си останала душа. Той, Малкият обикновен човек.

Душа и духовност, които следва да опазят корените му жилави, така че, независимо от градушките и пороите, които не ни щадят никак през май, /и този не направи изключение/ да поникне отново и да изправи глава. Българското. Не защото страдаме от излишен патриотизъм и патриотарството е на мода, а защото няма как да ус-

пеят и най-успешните чужди формули за пребъждане у нас, ако са ни пресъхнали корените. Ако нямаме интуицията и взор за тях. Нужда.

Няма народ без корени. Другото е маса, тълпа, сган, някакво множество, група озлобени индивиди, лесна мръвка за сдъвкване от всевъзможни нездравни интереси. Плячка.

Винаги съм вярвала, че отвъд гълчавината и шума, българите имаме една добра черта: невероятният ни инстинкт за самосъхранение. Отвъд личното его, амбиции и поквара. Инстинкт, благодарение на който армията ни няма пленено знаме и загубена битка. Инстинкт, заради който в крайна сметка все остават някои надтинята и продължават наивни и уверено да вървят напред. Толкова, че и сега, през 2014-та да ни има. Разпилени като пръснати на стадион мъниста от скъпа перлена огърлица, които трудно ще се намерят едно друго без чужда помощ: от любител на перлите и искрено желаещ да си нареди нанизата от баба отново. Убеден, че само с частца от корена в себе си, макар и емоционално, би могъл да продължи да броди из стадионите на живота.

Затова вярвам, че и този Май в голямата даждания, в празничното ояждане и метафоричните последици от него, ще се намерят и шепи сантиментални идиоти, които ще предпочетат да се попилеят в дирене на мънистата от бабината огърлица в прорасналия с троскот стадион.

И знам, че един ден ще я съберем отново. Ако не ние, то внуците ни или тези след тях. Защото вече отпратихме разнoliko децата си да събират стъклени топчета по големия свят. С илюзията, че дирят бабините мъниста.

А българинът е известен с това, че разбира и отбира от хубавото. Затова съм оптимист. И в този Май.

Деляна Бобева

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редколлегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков. Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

РАБОТЕЩОТО МОМИЧЕ НЕ ЩЕ ДА ПОРАСНЕ

**Всичко започва
в... "Арсенал"!**

Деляна си мисли, че арсеналската ѝ биография е кратка и - „нищо особено“. Но не е така. Свекърва, свекър и съпруг в Завод 5, брат в Завод 1 и майка в оранжерията - за нея са само „едно на ръка“ в родството ѝ с оръжейниците. Докато рови из мислите си за онова време, Деляна открива спомени от арсеналските детски лагери в Поморие и на Столетов, първото идване при мама в заводската оранжерия. И още - председателството на Учком-а в арсеналското училище, първи стъпки в писането и участие в последния Комсомолски конгрес, заради който си тръгна от абитуриентския бал като истинска Пепеляшка - в 12 без 5. Вместо с карета, обаче, Деляна отишла на бала си с автобус №7 от Източното... Балната рокля в полунощ сменила бързо със синя риза на ДКМС, червена връзка, бежов чорапогащник и... дипломатическо куфарче... Този гардероб и реквизит делегатката получила посред нощ, преди приятел да я откара до Стара Загора, откъдето пътят на комсомолците до София продължил с коли. На посрещане пак им раздали: бежов чорапогащник, синя риза, куфарче...

Петте конгресни дни са първата стъпка на Деляна сред големите неща - големият Новотел „Европа“, голямото НДК, големият вожд Живков, големият социолог Петър-Емил Митев, големите политици, сред които - Красимир Премянов, големият купон..., голямата зала на Народния театър и гримьорната на големия Кабакчиев, където отишла сама да надникне - тайно. Голямата БКП! Деляна за кратко била с партиен билет, получен на 18-тия ѝ рожден ден, но признава, че разочарованието е голямо и в партията повече не стъпва. Не е забравила унижението - пред колеги да мери публично с шублер с упрека, че е крайно време да се научи как става това. Партиите Деляна загърбва още в арсеналския си период, но това не значи, че политиката не я влече. Именно политическото, социалното са оная тръпка, заради която Деляна завършва „Политология“ в Пловдивския университет. С мн. добър 5.28. Постъпила на 26 години и мотивирана от стотиците ехидни приказки зад гърба си: „Чистачката от „Арсенал“ станала журналистка...“. А преди това: „Отличничката стана метачка...“. Деляна наистина е била чистачка и не се срамува от това. Както не се срамува, че в кризата от началото на 90-те, когато бавят заплатите в оръжейницата, от глад я спасява продажбата на банички и боза на пазара. Всяка криза за Деляна е шанс. Определя себе си като „десен човек“, но и като „социален“: „Всички сме различни, не сме равни, затова всеки трябва да получава според това, което прави и което може. На хората трябва да се помага, но само, докато стъпят на краката си“. Родена с цифрата 22, Бобева намира в това позитивен знак в обмяната на енергии - двойственост: „Когато едната Деляна у мен потъва, другата веднага я вади нагоре“.

От безпаричието на 90-те, когато заплатите в „Арсенал“ закъсняват, Деляна се спасява, като сутрин мете в „Арсенал“, после продава банички на пазара на колничката. Мила е чинии в ресторант. Момичето, което след години ще види сълзи в очите на разочарован генерал и два пъти ще получава мечтани предложения за пиар в началото на 90-те, като в роман на Буковски, пробва оцеляване с шиене на възглавнички и парцалени кукли. После идва схемата: сутрин с метлата - следобед с качаната фактури на Радио „Вис Виталис“. Деляна отишла в

**„Палачинката
се обръща“**

Деляна казва: „Хората трябва да са смели“. В радиото Деляна става първият медиен рекламен агент в Казанлък. Нещата потръгват. Затова Деляна е благодарна на Янко Запрянов, тогава зам. директор на Завод 5. Една негова реплика променя нещата към нейното днешно „Аз“, което с радост пърха: „Харесвам си живота! Винаги съм правила това, което искам“. При поредната мъка над ЦПУ-то, където отишла да работи след училище, неблагоприятната стругарка чула от Запрянов:

вен учител, защото с оценка 4.50 по български остава извън списъците на университета в Търново. Неуспялата кандидат-студентка обикаля цялата околия от училище на училище, дано я вземат като учител, докато стане време за ново кандидатстване, но така и не се отворила никоя врата. Нито училищна, нито тази на ГК на БКП, нито на Отдел „Образование“...: „Сама, сама си обикалях, дори пеш вървах от Бузовград до Розово, защото нямаш пари за автобуса...“. Сама отишла в Комитета, сама - в Образованието, сама - в радиото, сама... Затова Деляна си вярва и с гордост казва:

**„Никому нищо
не дължа!“**

Разочарована от Дядо Мраз още на 4 години, защото никога не ѝ носи това, което си е поръчала, Деляна рано се научава да разчита единствено на себе си. Играе на улицата само с момчетата, учи се да се справя, да бъде силна. Но женското в себе си Деляна не убива. Напротив - развива артистичност, която свързва със сестрата на дядо си Жельо/Ръченаря/ - Дафина: харесвана жена, която все разказва нещо живо, пее и се радва на живота..., пуска плочи на Лили Иванова. Деляна минава през школи по балет, народни танци, акордеон, но: „Нищо не излезе от мен! Имам от всичко по малко, защото майка ми искаше да

граждански договора. „Не се срамувам от нищо, харча си моите пари, сами със съпруга ми си отгледахме детето. Вече имам вкъщи инженер, пак се смее Деляна, купила първия си костюм едва на 33. Смахът ѝ е звънлив, като живота, който си реди сама. Понякога звъни толкова силно, че отеква далеч през годините. Като она фал в радиото, заради който Деляна остава без заплата в студения февруари, с болно и без лекарства дете у дома. Фалът: изтървана реплика в радиорепортаж от визитата на тежкия маршал Куликов: „В залата мирише на нафталин...“. Заради тая реплика радиото за малко да изхвърчи от офиса си, а Деляна - от работата си. Но Тя остава. За да си тръгне през 2000-та скоропостижно за 15 минути. В името на Свободата. Но помни:

**„Радиото е Голямата ми
школа“**

„Васил Самарски повярва в мен, даде ми шанс да уча, да се развивам. Това не се забравя“, признава Деляна. Тук тя е в стихията си. Ошетва целия местен политически елит, влиза дълбоко в проблемите на града, хората разпознават нейния глас и острия ѝ език... За писането и словото първо я подкрепят Йордан Йорданов /Бог да го прости!/ - още в училище, а после - и в редакцията на „Искра“, където Деляна дава материал за децата от Дома във Ветрен. Насърчава я още в детството учителката в „Антим“ Мария Минчева. Лично я поощрява и корифеят проф.Веселин Димитров - експефът на Факултета по журналистика в СУ, когато чува записи от „Вис Виталис“: „Имате талант, но не записвайте журналистика, за да има върху какво да надграждате!“.

Няма премиер от Прехода, с който Деляна да не е правила интервю. От Филип Димитров, Костов, през Станишев до Орешарски. Но - с последния - само в качеството му на кандидат-депутат. През годините Деляна води обзорното „7 дни Казанлък“ по ефирната ТВ „Казанлък“, „Темели“ в радио „Вис виталис“, собствено предаване в Пресс ТВ, пише за „Седмица“ и „Старозагорски новини“. Зад гърба си има 3 филма, праща кореспонденции за Радио Стара Загора, води предизборни кампании, най-големите от които - на кмета Стефан Дервишев през 2003 - та и на областното ДПС през 2001-ва... После идват публикациите за „Труд“ и „Дарик“. Само за „Дарик“ Деляна има повече от 3 000 материала във времето. Като опит, обем и години, тя вече е нещо като доайен сред действащите журналисти в Казанлък. Поemanето на редакцията на вестник „Трибуна Арсенал“ става светкавично, когато преди три години Изпълнителният директор Николай Ибушев иска отговор: „До утре!“.

Деляна Бобева... Момичето, което признава, че 45 години не стигат, за да пораснеш... На 22-ри май Деляна закръгля 45, но не крие този факт. Защото още се чувства онова момиче, което сам самó - без влиятелни роднини зад гърба си, без партии и протекции, успява да намери онова свое място в живота, което ѝ се харесва. Без протекции - само с работа. Работещо момиче... Това е Деляна. И също като в холивудския хит, тя не пропуска случай, поднесен от обстоятелствата, за да реализира своите шури идеи, чрез които се доказва, печели приятели, позиция в професията, популярност... Е, понякога си печели и неприятели, много одумване, даже злоба и отмъстителност. Но Деляна продължава да вярва, че истински врагове в журналистиката тя няма. „Светя с моята си светлина!“, знае си Бобева и не спира да търси, да бърза по улиците в гонитбата на новините и интересните срещи в живота си.

радиото в първите му дни - януари на 1993-та. Разбрала за него случайно, докато чупи премръзнали от леда пръсти край спуканите тръби в ИММ. Тръгва към къщи със сълзи на очи, но среща Мима Дзънова - бивша библиотекарка в арсеналското училище, която чула за новото радио от среща във влака с Мая Стоянова. Още същия ден, без да познава никого, работещото момиче отива да се представи самó. Казват ѝ, че не става за радиото, но може да пробва да пише некролози в погребалното бюро... Деляна се хваща с текстовете на жалежките и скоро вече пише думичките за рекламните и съобщенията по радиото... „Самарски повярва в мен“, казва Деляна и през смях си спомня как при първата среща го объркала с Минчо Лалев. Заради достолепния вид. Бизнесът с рекламните вървял и Деляна печели парички за първото си море. Както сама не спира да повтаря:

„Моето момиче, не ставаш за това...“. Всъщност, първи това проумял нейният наставник в професионалния училищен стаж - Станислав Стоянов, съпруг на днешния кмет на Казанлък, Галина Стоянова. Че не става за занаята на машиностроителя, Деляна си знаела отдавна. В училище се чувствала като бяла врана, съученици работят вместо нея на струга, едва се оправяла с чертането, ТММ-то и практиката: „Страх ме е от стружките!“. Изобщо, Деляна си знаела, че не е за там, но се наложило да завърши, след като нямало къде да се запише посред учебната година, когато майка ѝ открива, че вместо в „Антим“, щерката се е самозаписала в Руската гимназия в Стара Загора... Мечтаела да стане учителка по руски... Изобщо, влюбена в добрите си учители по български, история и руски, Деляна си мечтаела да стане като тях... Вече изпуснала руския, след заводското СПТУ, с отлична диплома в ръка, бъдещата журналистка пробвала да стане нередо-

съм отличничка и това беше най-важното“, смее се Бобева. „Всичко ми е от нея, от баба Дафина...!“, казва Деляна за дремения у нея артистичен талант, признавайки, че детството ѝ минава повече с баба и дядо, отколкото с мама и татко. Баща ѝ не отива дори да я вземе от родилното, защото е... момиче...!? Кръстена на баба си, обаче, от родената само две килца Деляна пораста енергично момиче: „Това ми е от баба Делка“. Няма човек, познаващ Деляна, който да не е виждал как тя сменя през секунди един телефон с друг, компютър с тефтера и микрофона; ефира на Дарик с пи-ара на ББС-Кейбъл; ТВ-студиото с конференса на някой светски купон, работата за социологически агенции с реденето на вестник..., писането на сценарии за Празника на розата с организацията на рекламни кампании. Динамиката на деня за Деляна е нещо обичайно. Тя не спира да върши по няколко неща наведнъж. И в момента работи на един трудов и три

Продължава на стр. 6

ИЗБОРИ ЗА ЧЛЕНОВЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

Дни и часове остават до 25 май. Ще избират 17 български депутати, които през следващите пет години ще представляват България в Европа, а значи - ще представляват и всеки от нас. Те стават част от общо

751 депутати и с гласа си ще определят посоката на развитие на Европа, следователно и на България, за години напред.

Задавам си въпроси: „Всичко това интересува ли ме? Да отида ли да гласувам?“

ДА - защото ще упражня конституционното си право на глас;

ДА - защото искам успешно да бъдат завършени всички проекти, финансирани с европейски пари, по които активно работи Община Казанлък. И да бъдат отворени нови за периода до 2020 година. Искам да видя моя, нашия град още по-приветлив.

ДА - защото много искам младежите да имат възможност да се занимават с онова, което са учили,

което могат и обичат, тук, в България, а не по чужди държави.

Как да избира за кого да гласувам? Кой и какви са моите кандидати, които даже мога да преподредя с отметка в бюлетината?

Отговорът е в една дума - ДОКАЗАНИ ЕКСПЕРТИ.

Чета многобройните имена в листите на партии, коалиции, независими кандидати. Гледам клипове по телевизията. Раздават ми листовки на улицата... И търся ЛИЧНОСТИ:

- С професионални изяви и опит в международните финанси и икономически отношения;

- С политически опит и умерени изяви;

- С езикова подготовка;

- С ясни и открити послания, разумен и премерен из-

каз;

- С идеи - с какво конкретно ще допринесат утре да е по-добре от днес;

- Патриоти, на които да повярвам.

Какво очаквам от българските депутати: Партийно-политическото противопоставяне „да го оставят вкъщи“. Европейският парламент не е българското Народно събрание. Най-после да бъдат единни, когато трябва да се защитават интересите на България. Геополитическото място на нашата страна изисква умение да гледат и на изток, и на запад. Да се борят да получават не помощи, а инвестиции от всички възможни източници - за развитие и ръст на българската икономика; за повече и нови работни места; за

конкурентноспособност; за чиста околна среда. Защото само при силна икономика ще има реална социална политика - повече средства за здраве, култура, образование, спорт.

ЩЕ ГЛАСУВАМ. Гласувайте и вие! Да не оставяме друг да избира вместо нас.

Да изберем с гласовете си такива хора, които с инициативата си в Европа ще спомогнат България ускорено и успешно да се придвижи по-напред в списъка на европейското семейство, защото родината ни го заслужава. И за да живеем ние, обикновените хора, по-добре.

ДА ГЛАСУВАМЕ на 25 МАЙ!

Красимира Харизанова

4 ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПОЧЕТЕН ГРАЖДАНИН

4 са предложенията за Почетен гражданин на Казанлък през тази година,

които се обсъждат в Общинския съвет. Те са направени от различни организации и отделни граждани,

като срокът за това бе до средата на април.

Сред обсъжданите предложения са имената на балетния педагог Алла Ангелова, на Чудомировата племенница и общественичка, активен деец на културата със значим принос за казанлъшката духовна памет Лилия Димитрова, актрисата Гълъбина Михайлова и фотограф-художника Александър Иванов, заснел България от „птичи поглед“. Сред предложеният няма представител на бизнеса или друга, различна от културата, сфера. Според запознати,

обсъждането на имената не е минавало гладко в различните комисии на Общинския съвет.

Почетен гражданин на Казанлък и вписване в Почетната книга са двете високи морални отличия, с които се удостояват граждани на общината с принос и заслуги за нейното развитие в различни сфери.

Кой ще е тазгодишният Почетен гражданин, ще стане ясно на тържествената сесия на Общинския съвет в Казанлък, която ще се проведе на 6-ти юни.

Деляна Василева

ЧЛЕН НА ЕКСПЕРТИТЕ СЪЗДАДЕ ОРИГИНАЛНА МУЛТИМЕДИЯ

Представителят на Експерти за Казанлък - Делян Тенев, е автор на

оригинална мултимедия, която е част от сценографията на авангардния спектакъл, чиято премиера ще могат да видят гостите и гражданите на Казанлък на 27-ми май от 19 часа в ДК „Арсенал“. Премиерата на „Дихание от долината“ е част от програмата на Празника на розата. Спектакълът е в изцяло нов вариант и в авторския му екип са двама известни казанлъчани: поетът Румен Денев, който е автор на текста, и Делян - като автор на мултимедията. Реализацията на „Дихание на долината“ е дело на общинския театър „Любомир Кабакчиев“ и ще се играе за първи път на зарицата сцена. „Дихание от долината“ или „Приказка за сътворението“ е с режисьор - хореограф Светлин Ивелинов, главен балетмайстор и ръководител на балета на Държавния музикален театър „Стефан Македонски“ - София. Художествената фотография, използвана като сценография - е на казанлъчаните Ирена и Кольо Пейчеви. Солисти в „Дихание от Долината“ са казанлъчаните Яна Кафалиева и Станко Танев, балетисти от трупата на Държавна Опера - Стара Загора. В спектакъла участва целият състав на Театър „Любомир Кабакчиев“. Спектакълът показва яркия творчески

потенциал на Казанлък, като град със силни професионални сценични постижения.

За работа си върху оригиналната мултимедия Делян казва, че е интересно предизвикателство за самия него, тъй като създава настроение, което импонира на случващото се на сцената. За основа на мултимедията са използвани 7 снимки на фотографите Кольо и Ирена Пейчеви на царицата на цветята - розата, в различните й форми и етапи, като кулминацията е роза дамасцена. Със средствата на компютърните технологии се получава невероятен ефект и внушение от проектирането на различни еластични бинтове, разказа за проекта пред „Трибуна Арсенал“ Делян Тенев.

41-годишният Делян е член на групата „Експерти за Казанлък“ от самото й създаване. Баща е на две деца, а съпругата му Светла е част от колектива на „Арсенал“. Има двама сина. Делян Тенев е технически директор на Телевизия ПРЕСС ТВ и на радио „Вис виталис“ от самото им създаване.

За театралния колектив на общинския театър в Казанлък подкрепата и закупуването на билети за този спектакъл е от особено значение, предвид сложната финансова обстановка, в която съществува и работи театърът в последните 2 месеца. От 25-ти март той е без финансиране от страна на Общината заради наложен заповор от страна на Народно читалище „Искра 1860“ на плащанията към театъра поради финансови претенции със стара дата. По казуса се водят поредица дела.

Билетът за премиерата на 27-ми май е 8 лева.

Деляна Бобева

РАДИ МИЛЕВ С ПОРЕДЕН УСПЕХ

И този път „Експертна“ подкрепа за ултрамаратонец

Според постижения от марафонското бягане в Балатон-Унгария се завърна един от приятелите на Експерти за Казанлък, човекът, на когото групата нееднократно е подавала ръка за

стави 6 рекорда, от които - световен на 6-дневно бягане във възрастовата група, с постижение от 674,138 км. и 5 национални на 12, 24 -часа и на 6 -дневно бягане.

Тазгодишното марафонско

подкрепа - ултрамаратонецът Ради Милев. От 6-дневното бягане в Унгария Милев се завърна с няколко рекорда: първо място във възрастовата си група, 10-то място при мъжете и 12 място в общото класиране. На практика с тези си постижения Ради е сред първите 8 в световния елит.

С участието си в унгарското бягане казанлъчанинът по-

бягане е на изключително високо ниво, тъй като в него са участвали най-елитните ултрамаратонци на 6-дневно бягане в света, сред които всички настоящи световни рекордьори във възрастовите групи. Сред участващите в марафона са бегачи от 4 континента, като 8 от участниците са записали и лични постижения над 800 км. за 6

дни.

Безспорен фаворит е Волфганг Шверк от Германия с пробягани 1010 км. за 6 дни. Рекордьор и победител на редица 6-дневни бягания включително в Балатонфюрд през последните 2 години. Той е рекордьор и на най-дългото бягане в света 3100 мили (4989 км.), подобрявайки стария рекорд с повече от 6 дни! Сред този световен елит има и един българин - роденият в Чирпан казанлъчанин Ради Милев.

За пореден път дан в неговото забележително участие имат и от „Дженерали“ - България, компания, която в Казанлък се ръководи от Красимира Харизанова, член на групата Експерти за Казанлък, общински съветник, зам. председател на ПК по култура и информационни средства в Общинския съвет. Застраховка „Злополука“ е безвъзмездният принос, който от „Дженерали“ осигуряват на Ради Милев за неговите бягания. Не веднъж от „Експерти за Казанлък“ са подкрепяли и финансово участия на ултрамаратонец в различни състезания. Следващото предстоящо бягане на Ради също ще бъде с такава подкрепа.

„Трибуна Арсенал“

Продължение от стр. 1

...СТИПЕНДИАНТСКАТА ПРОГРАМА НА „АРСЕНАЛ“

Гарантирано работно място и възможности за кариерно израстване са другите гаранции на „Арсенал“ срещу поет ангажимент от страна на студентите, записали специалността „Стрелково оръжие и боеприпаси“, част от програмата на факултет „Машиностроене и уредостроене“ на Техническият университет - филиал Пловдив.

Тази информация предостави за „Трибуна Арсенал“ Станислав Ненов - зам.-директор по специалните въпроси на „Арсенал“ и координатор на стипендиантската програма, като обобщение на проведените през изминалата седмица срещи с директори на средните училища в община Казанлък. Заедно с него в тези срещи участва и друг представител на фирмата, също с отношение към стипендиантската програма - инж. Владимир Чучумишев, ръководител на отдел „Техническо развитие“ в „Арсенал“ и член на групата Експерти за Казанлък.

В поредица срещи с дирек-

торите на казанлъшките профилирани гимназии и специални училища те разясниха целите на стипендиантската програма на „Арсенал“, както и бонусите, които тя осигурява на практика за тези, които бъдат одобрени за нея, с голямата цел - младите хора на Казанлък, добрите специалисти да имат възможности за развитие и кариерно усъвършенстване именно в родния си град, за да бъдат полезни, както на местната индустрия, така и на самите себе си.

Има определен интерес към това, което предлага „Арсенал“, макар голяма част от бъдещите студенти тази година вече да са ориентирани в професионален план, но това е само първи наш опит, продължаваме още по-настоятелно и целенасочено и през есента, защото посоката е вярна, заяви след срещата в ПМГ „Никола Обрешков“ Владимир Чучумишев, който е бивш възпитаник на Математическата гимназия.

Срещи с бъдещите зрелост-

ници, посещения на конкретни работни места, на които биха работили след завършването си бъдещите стипендианти на „Арсенал“, са само част от инициативите, предприети от арсеналското ръководство по отношение на обявената стипендиантска програма.

След като в началото на 90-те години на 20-ти век на практика руската страна престава да предлага обучение за български младежи - студенти в техническите вузове на Русия, и то в оръжейни специалности, дълго време българското висше образование е в сериозен дефицит и дълг към предприятията от отбранителната промишленост по отношение на специалисти-оръжейници. Едва преди няколко години с дейното участие на арсеналския специалист, преподавател в Техническият университет в Пловдив - инж. Николай Куцаров, започва обучение в специалността „Стрелково оръжие и боеприпаси“. В „Арсенал“

вече има и специалисти, завършили тази специалност, които за радост на всички са и семейство - Галя и Любомир Здравчеви. Галя, за която преди време „Трибуна Арсенал“ разказа, е и докторант, последна година в Техническият университет в Пловдив. Идеята на ръководството на оръжейницата е младите специалисти да са сред ръководното ядро, което да мотивира и бъдещите стипендианти и тяхната роля по време на обучението и специализираните практики, както и след това.

Не за първи път „Арсенал“ обявява стипендиантска програма, но за първи път амбициите на ръководството на фирмата са програмата да отсее най-добрите и най-мотивирани за работа във фирмата и те да имат завидна реализация в „Арсенал“. И в момента на територията на „Арсенал“ работят няколко от стипендиантите на фирмата от предишни години. Сред тях, освен семейство Здравчеви, са инж. Христо Шипков, който е докторант в Базата за развитие и

внедряване /БРВ/ - „Боеприпаси“ в „Арсенал“, и Милен Костадинов.

Освен стипендианти, които да започнат тепърва обучението си в областта на оръжейните технологии и индустрия, в „Арсенал“ работят и по програма, даваща възможност за профилирана квалификация в оръжейни специалности в магистърски програми или следдипломни квалификации.

Принципно изпитваме необходимост и дефицит от висши оръжейни специалисти, както и от специалисти с инженерни профили, каза за „Трибуна Арсенал“ Станислав Ненов.

Той изрази надежда, че обявената стипендиантска програма на „Арсенал“ ще предизвика интерес не само сред зрелостниците с амбиции за развитие от района, но също и сред арсеналски фамилии на работници и служители, които държат на приемствеността и са създали добри традиции в тази посока.

Деляна Бобева

Изненади

ПОДГЛАСНИЧКАТА БЕТИ - ДЪЩЕРЯ НА ТАТКО В ЗАВОД 5

Арсеналската радост покрай Царица Роза тази година е двойна. Най-голямото фирмено семейство в Казанлък си има не само Царица Роза - Гергана Петрова, чиято майка - Клара, е главен счетоводител на Завод 5. Има си и достойна подгласничка - Бетина Миткова. Брю-

Гордостта на таткото Румен

нетката, която до последно бе любимка на голяма част от публиката, а коментарите за нея във фейсбук бяха едни от най-активните, радва семейството на Румен Митков, някогашен аргончик от НИТИ, сега - в състава на хората от Бояджийната на Завод 5 - работник „Хидротехнически съоръжения“. Румен признава, че с участието на Бети е станал още по-щастлив баща, защото мястото на подгласничка на Царица Роза направило празника на абитуриентката у дома още по-хубав. Букети с цветя и торбички с какви ли не подаръци са пръснати навсякъде в апартамента, смее се бащата на Бети, чието най-силно желание е единствената щерка да е щастлива в живота си. Щастливото начало на

личния път в живота - конкурсът за Царица Роза, за семейството е знак, че Бети ще върви успешно към предизвикателствата на съдбата. Освен хубаво, Бети е и състрадателно момиче - с пристрастия към работата в полза на социално ощетените хора. Тя работи за организацията на Българския червен кръст, член е на движението на скаутите. Участието в скаутската организация за момиче е рядко явление. Обаче таткото Румен не вижда нищо странно в това. Малката Бети в първите години на детството е отгледана на село - в Александрово. Природата, детството сред истинските неща очевидно продължават да бъдат необходимост за нея. За разлика от баща си, въпреки традицията, момичетата да приличат повече на таткото, Бети не се увлича по пеенето. Румен отдавна има изяви в различни народни певчески групи, от половин година е част от хоровия състав на Смесен хор „Петко Стайнов“ към Народно читалище „Искра-1860“. Записал се там, защото, завръщайки се след няколко години отсъствие от Казанлък, не могъл да намери добър народен оркестър с хор. Сложните класически произведения в „Петко Стайнов“ са му трудни понякога, но опитва - почнал още като малък, натрупал куп награди от самодейността, Румен има нужда да не спира да пее. „Бети, за разлика от мен, пее само къщи“, смее се Румен. Той е наясно, че тя неща насила не стават, но не тържи от факта, че щерката не следва неговите дарби. Защото тя си има свои. Освен всичко друго, когато има време, Бети продължава да участва в кукерските празници, за които я закърмили на времето в Александрово.

Семейството на Румен Митков, който идва в Казанлък от Лом, вече е посрещнало роднините и приятелите, с които порасналата Бети споделила радостта от абитуриентството. Дошли повече роднините на майката на момичето, която е от Казанлък, но най-близките на Румен също пристигнали от бреганна Дунава. Събрали се

в местния Арт клуб - купонът си струваше, разказва Румен. Той не спира да се чуди на порасналото си момиче - бижута, три рокли, куп цветя... отрупали хубавата Бети. Таткото направо си признава: „Нещо страшно!“.

Ученичка в Хуманитарната гимназия „Св. Св. Кирил и Методий“, Бетина избира матурите по английски и български език. Има си идея къде иска да учи, но - нека първо да стане факт!

За да пътува по-бързо и по-успешно по своите житейски магистрала, Бети още отсега бърза да свърши възможно повече неща. Освен подготовката за матурите, кандидат-студентските изпити, ангажиментите покрай БЧК и скаутите, подгласничката на Царица Роза 2014, която признава, че по-

стига целите си с голяма упоритост, тия дни ще се явява и на изпит за шофьорска книжка.

Момичето, което вярва, че идеален мъж не съществува, а любовта е именно копнежът по голямото щастие, има завинаги подкрепата на един друг мъж - таткото Румен. Който тия дни не спира да се радва от хубавото в живота на Бети. С надеждата то винаги да е много или поне - достатъчно, за да се чувства щерката човек, щастливо сбъднал себе си. Защото красотата не е достатъчна. Бети знае това, щом по време на конкурса каза: „Красотата е относителна и всеки носи част от нея в себе си“ и пожела на казанлъчани да пазят и славят историята и традициите на Долината на розите и тракийските царе у нас и зад граница.

Диана Нейчева

Кариери

АРСЕНАЛ ОБЯВИ
СТИПЕНДИАНТСКА ПРОГРАМА

Започна набирането на кандидати за стипендианти на „Арсенал“, които след завършването на висшето си образование ще имат осигурено работно място в оръжейницата и 5-годишен трудов договор за работа по специалността.

Стипендиантската програма е част от политиката на фирмата за социална ангажираност и подкрепа и шанс за младите кадри на фирмата.

За стипендианти на „Арсенал“ могат да кандидатстват всички, завършващи средното си образование ученици от казанлъшките училища, без значение на профила им. Единственото условие към бъдещите стипендианти е те да продължат обучението си в Пловдивския технически университет, който е част от ТУ - София, във факултета „Машиностроене и уредостроене“, специалност „Стрелково оръжие и боеприпаси“.

За периода на обучението си във висшето училище „Арсенал“ ще изплаща месечни стипендии на студентите и ще поема техните семействени такси. Жестът на фирмата е значително перо за бюджета на всяко семейство със студент.

Молби на желаещите да кандидатстват в стипендиантската програма на „Арсенал“ се приемат всеки делничен ден.

Повече информация за програмата и по други въпроси, отнасящи се за обучението в Техническият университет, можете да получите на следните телефони: 0889 632 071, 0889 310 500 и 0431/631 33.

Координатор на стажантската програма е Станислав Ненов - зам.-директор по специални въпроси на „Арсенал“.

Трибуна Арсенал

Клара Петрова - майката на Царица Роза 2014:

КРАСОТАТА Е НИЩО БЕЗ ОДУХОТВОРЕНОСТ

Майката на Царица Роза 2014 не вижда нищо

ността, интереса и уменията да създава нещо с ръцете

година на следването. Той е от Свищов, но идва в Казанлък: как се устоява на хубостта, чара и ума на една казанлъшка подгласничка на Царица Роза? От това събитие през живота си - изборът за Царица през 1986-та, Клара не помни много. Помни водещия от „Минута е много“ - Петър Вучков. Не е забравила и онзи състен от напрежение въздух в ресторант „Казанлък“ по време на ВИП-вечерята, когато момичетата - кандидатки биват следени през цялото време за цялостното им поведение, докато накрая, почти тайното жури не обявило резултата.

са важни повече уменията, човечността, професионализмът и добрите отношения, Клара гледа на хубостта на двете си щерки като нещо естествено, заради което няма защо да се превъзнася. Явно гледа така и на себе си - хубава жена с топъл поглед и прекрасна усмивка, Клара е далеч от всяка суета в поведението си. Вероятно от нея Гергана е наследила тази непосредственост и финес, с които спечели журито на конкурса тази година.

Точността, ясната мисъл и подреденост, задължителни

близки приятели. Вярва, че Гергана ще се справи с трудностите в Шотландия, защото в училище се е научила да се бори и да преследва целите си. Гергана завършва профил биология в казанлъшката Природо-математическа гимназия. Същата гимназия, в която учи на времето и мама. Общото между майка и дъщеря е очевидно: хубост, усмивка, елегантност, умереност и финес. И ум, разбира се... Тази липса на натрапчива суетност вероятно е и причината Гергана да избере роклята си за бала светка-

Клара и Гергана - две красавици през 28 години

кой знае какво различно, което да отличава семейството на Гергана от всяко друго обикновено българско семейство. Като всички родители с абитуриенти, двамата с бащата Венелин са посрещнали гости, за да се порадват най-близките на порасналото момиче. Помагат, както през целия си живот, по родна традиция, освен мама и тате, също - баба и дядо. Родителите на Клара са арсеналци - пенсионери. В отглеждането и възпитанието на сегашната Царица Роза помага и свекървата на Клара. Празниците в семейството минават тихо, но приятно, споделя Клара. Но този път случат е друг - само ден след избора на Гергана за Царица Роза съвсем случайно семейният празник става „две в едно“. Когато избрали деня за партито, никой и не предполагал, че предната вечер тяхното момиче ще спечели безапелационно подкрепата на журито за престижната корона на Празника на Казанлък. Като всяко българско момиче - абитуриентка, Гергана също получила много цветя и подаръци. И като повечето днешни умни момичета, тя също отправя надеждата за бъдещето си към чуждестранен университет. Избира Шотландия - заради възможността да учи продуктив дизайн в Глазгоу и заради факта, че там вече има приятели и не на последно място - заради очакванията, че има възможност за стипендия при следването. Сръч-

и сърцето си Гергана вероятно е наследила от баща си, казва Клара. Нищо, че и двамата родители са икономисти от Свищовската академия. Венелин никога

Конкурсът бил съвсем различен от сега

Абитуриентките отивали в ресторанта с кавалер, вратите били затворени за публика, наблюдавали ги как танцуват, как се хранят, какви маниери имат, какви таланти притежават, какво могат, колко са образовани, спазват ли етикета... Клара даже се радва, че сега вече е различно - конкурсът е свободен да се случва пред хората от Казанлък съвсем открито. На времето изборът се правел след баловете, няколко дни преди Празника на розата. Сега Гергана сама решила да се яви за Царица Роза, обсъдили в семейството и одобрили. Но на времето момичетата били определяни от комисия по училищата, не се кандидатирани по свое желание. На Клара не е работа тогава да знае, че през 1986-та първата тройка хубавици - рози, излизат пред

Изборът на Царица Роза 2014, който вълнува Казанлък по традиция, тази година със сигурност за арсеналци значи и нещо повече. Царица Роза е арсеналско дете. Това не се случва за пръв път. Но за пръв път в историята на конкурса имаме Царица с истинска кръвна връзка назад във времето с друго момиче от царската свита, която води казанлъчани в радостното им шествие за Празника на розата: Гергана Петрова, която стана Царица Роза 2014 на 9-ти май, е дъщеря на Клара Петрова, подгласничка на Царица Роза 1986. Клара Петрова е позната на арсеналци като главен счетоводител на Завод 5. Тази година имаме и още една арсеналска новина в хрониката на конкурса - Царица Роза 2014 е третото момиче на родители от Завод 5, което печели Короната на красотата на Казанлък. За тази радост в семейството Клара скромно казва: „Красотата далеч не е всичко. Тя дори е нищо, ако няма одухотвореност.“ В отношенията между хората за Клара са важни други неща. Тя вярва в „химията“, която събира двама души, за да изживеят живота си заедно и във взаимната подкрепа. Клара се надява семейството да е предало това разбиране и на двете си щерки. Защото, освен Гергана, вкъщи има още една красавица - по-голямата - Мира. Казанлъчани я познават като момичето, което тича заедно с маратонец Радил Милев. Но Мира вече не се занимава с това, завършването на иранистика в Софийския университет я поглъща изцяло. Сега и Гергана вече тръгва по своята пътечка в живота. Но преди това ще поеме по най-голямата улица на града - начело на шествието на казанлъчани пред техните приятели и гости от цял свят в най-чакания тук неделен ден от годината. Денят на Казанлък.

не се е занимавал със застраховане, за което има диплома. Дървопластиката и металопластиката са неговото хоби и работа през годините. Венелин и Клара се намерили още в първата

хилядното гражданство на Казанлък в специално ушити костюми, а Царицата носи първата в историята на конкурса специално изработена корона - венче. С убеждението, че в живота

Царица Роза 2014 със сестра си

за добрия счетоводител, у Клара се допълват с онова женско излъчване, което е неустоимо, но тя не иска да се говори за това. Идва в „Арсенал“ през 1991. След майчинства и прекъсване се връща като главен счетоводител на Завод 5 през 2007-ма. Смята, че работата просто трябва да се върши добре, без да се коментира излишно, а свободното време трябва да се осмисля с чист въздух и излети в природата, каквито семейството определено обича. Клара обича и танците, сигурно и затова малката Гергана в детството си играла балет... Майка на новата Царица Роза и сега намира време за танци с малка група приятелки, но не само заради добрата физическа форма, а и заради удоволствието от музиката... Клара намира и минутки за „Трибуна Арсенал“. Особено й допада последната страница, която често разказва житейските истории на успелите.

Като майка, Клара се надява, че усилията на семейството - да отгледа децата си с доверие, са в правилната посока. Досега и Гергана, и Мира не са я разочаровали. Чувства ги като

вично. Веднага я харесала, щом я видяла на витрината на магазина. Така тоалетът бил готов без никакво тичане по ателиета и бутици. Може би са помогнали и манекенските мерки, и точно то око на дизайнер, каквото Гергана вече има, защото напоследък рисува все повече. Даже е автор на корицата на една нова книга в Казанлък - тази на Ивайло Диманов.

Черно-червената рокля в дантела, с която Гергана грабна журито, е същата, с която ще иде на бала си на 24-ти май. Вероятно с момчето, което сега е до нея. „Това ще бъде изцяло нейният ден“, казва мама, която иска да остави щерката да прекара празника на бала така, както тя си реши. Винаги е било така: „Оставям децата си да правят свой собствен избор, само така могат да се научат да се справят в живота, да следват себе си и да бъдат щастливи“, споделя Клара Петрова - подгласничка на Царица Роза 1986 и майка на новата Царица Роза на Казанлък - 2014.

Диана Рамналиева

Продължение от стр. 2

РАБОТЕЩОТО МОМИЧЕ...

Раждането на вестника е само за 9 дни - от идеята до първия брой. За вестника Деляна казва "Да!", но сама не си вярва. Със сглобяването на екипа, обаче, нещата се получават. Първият брой се събира у тях - една вечер в апартамента в Източното. Днес главният редактор Деляна, както и всички от екипа, е щастлива, че в Казанлък това вече е вестникът с най-висок тираж, най-четеният вестник. Но преди да се случи това, Деляна рискува. И в това е една от тайните на нейния напредък. Няма награди в журналистиката - само една шеговита „Люта чушка“ и една от „Дарик“. Но нейно разследване за сюлейманджиите е преведено на 6 езика; нейните новини десетки пъти са били първи в ефира; нейните политически интервюта са знакови, а цветните и словесни портрети на хората от Долината - запомнящи се. Журналист, който не спира да пита на пресконференции, който задава неудобни въпроси, Деляна помни почти

лец...“, въздиша Деляна. За тежките моменти казва: „Благодарна съм на мъжа си, че стои тихо и чака да ми мине“.

9 години Деляна работи без ден почивка

Тя е първият репортер в Казанлък, осмелил се да работи без постоянен трудов договор - „на парче“. Работата „на парче“ не знае ден и нощ, делник и празник, Деляна няма дори офис... Търчи до къщи да пише, спира при приятели... Бяга по събития. Релаксът? - мие прозорци и прави кукли. И така: от 2000-та до 2009-та. Сигурно затова Деляна казва: „Хората те възприемат като ходеща информационна агенция, но не знаят какво ти е..., понякога не ти се говори.“ На Деляна не ѝ се говори за това, че дръзват да я оценяват хора, непочели и пет книги в живота си; че Казанлък „има невероятната способност да се самоубива, като трови собствените си хора и е обречен на мизерия, защото го няма космополитният дух“. Казанлъчани все търсят кого да очернят, е тъжната равностетка: „Бобева на 45“. От тази равностетка я боли. Затова Деляна все по-често се скрива: „Напоследък вече знам враговете си, но не знам приятелите си“. Деляна има предимството да знае какво

с ужас първото си отразяване на сесия на Общинския съвет. Като попаднала в небрано лозе, тя трескаво питала седящия до нея с вишнегото сако: „Този кой е? Онзи кой е?..“. Човекът, който чинно отговарял, бил... самият кмет - Бончо Сарафов!

Първото предаване на Деляна било за чистотата

Темата съвсем прилягала на чистачката от „Арсенал“... Било на запис - малко преди момичето с розовите обувки, бялата престилка и метлата, да напусне през Северния портал. Мислела, че е завинаги, но се връща почти 20 години по-късно в редакцията на „Трибуна Арсенал“ - вече през Централния вход. В „Арсенал“ Деляна оттогава я помнят, не само като момичето с бялата манта, което все чете, когато не мете. Помни се нейната арсеналска сватба, на която се изсипали най-вече колеги - оръжейници, щото и двамата с Румен - съпругът, работили в Завод 5. Всъщност, събира ги за брака японският специалист Ямада. Било времето на японците в Завод 5. Които така и не се научили как да пият ракия, без да се напиват... Дори и на сватби. Сватбата е на 13-то число. Като всички важни неща в живота на Бобева. „Ямадата ме ожени...“ - видял, че е тъжна, пропускат ѝ бил прибран точно преди да излезе за среща с Румен... Ямада веднага намира начин и Деляна излиза през портала, но получава херпес от тревожното чакане: Румен нещо закъснява...? А момчето било на среща с бъдещата си тъща: отишъл да поиска ръката на годеницата, както му е редът. „Ожених се по любов за арсена-

мислят другите за нея: „Мислят, че съм вятърничава, но това ме амбицира“. Бобева признава, че е суеверна. Преди време гадателка ѝ казва, че ще порасне едва на 59. Дотогава Деляна ще продължава да препрочита „Мечо Пух“, харесвайки живота си и отказвайки да порасне. Ще събира късметчета от кафе /има вече над 4 000!/, ще колекционира шалчета /събрала е вече 149!/, ще ни изненадва по улиците с някоя цветна брошка или шапка, ще грее по светските сбирки в свой неподражаем стил..., ще я виждаме с ръчно нанизан ароматен гердан на всеки Празник на розата. Най-ценното, което притежава, ще продължават да бъдат компютърът и тефтерът /Толкова много съм работила, а нямам нищо мое, само ползвател съм на синковата къща в Енина.../. Ще продължава да мечтае под маската на нереализиран емигрант един ден да види от високо Статуята на Свободата, да се научи да плете на една кука, да отдели цял месец за море! Ще продължава да бъде местната Бриджит Бардо, известна в блока с една котка къщи и още три „на порцион“ пред вратата на апартамента. Ще вярва във Възмездие: всичко се плаща. Работещото момиче Бобева иска да работи, докато е жива. За да продължи да събдва написаното лично посвещение върху първия лист от книга на Лада Галина при нейна среща преди години в „Арсенал“: „На Деляна! С надежда, че един ден ще превърне живота си в писане.“

Диана Рамналиева

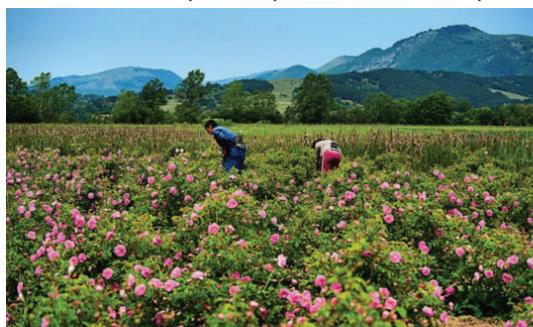
РОЗОБЕРЪТ Е В РАЗГАРА СИ, ЗАРАДИ СТУДЕНИЯ МАЙ БЕРЕМ РОЗИ ПРЕЗ ДЕН

Започна кампанията за прибирането на розов цвят в Казанлъшко. Във всичките 15 000 декара с розови насаждения вече има розоберачи. Първи започнаха с розобера в селата Розово и Черганово, където берат рози още от 10-ти май.

Характерното за тазгодишната кампания по прибирането на розовия цвят е, че започна с 3-4 дни по-рано от миналата година, както и че заради дъждовете и по-ниските температури от очакваното и характерно за май, масово се берат рози, но през ден. Причината е не само в калните редове, но и в по-бавния цъфтеж на розовия цвят.

Трудностите по набирането на работна ръка за розобера вече са преодоляни и на етапа дефицит от берачи няма. Масово фирмите, наемащи за розобер хора, осигуряват безплатен транспорт. Роми, пенсионери, безработни младежи, работещи, но в отпуск, са масовата категория розоберачи.

0,60 лева е цената на килограм набран розов цвят, който получават розоберачите. Между 2,00 и 2,40 стига изкупната цена на килограм розов цвят в розоварните. На повечето места заплащането на розоберачите става в края на седмицата.

До момента не са надминати миналогодишните рекорди за бране на розов цвят, чиито автори са пенсионери от казанлъшките села, набрали само за ден съответно по 110, 101 и 98 килограма. При наличие на рози и сръчност това не е

непостижимо, категорични са стопани на розовите масиви.

Розопроизводители и розотърговци не очакват тазгодишната крайна цена за килограм розово масло да надмине рекордната от миналата година, която стигна до 6600-6800 евро за килограм розово масло на световните пазари. Регистрирани бяха и единични продажби на нива над 7000 евро.

Високата цена на розовото масло миналата година стана причина част от него и към момента да търси своите купувачи. Факт, който не притеснява розопроизводителите, тъй като българското розово масло е с уникални качества и е доказало своята висока цена.

Добра реколта и среден добив между 300 и 500 кг розов цвят от декара очакват тази година розопроизводителите.

Никой от тях, обаче, не се наема да прогнозира дали кампанията по прибирането на розовия цвят ще продължи до кулминацията на тазгодишния Празник на розата - 8 юни.

Заради малко по-ранното стартиране на кампанията за бране на розовия цвят съществуват опасения, че за Празника на розата в масивите вече може и да няма рози. Всичко зависи от времето, категорични са розопроизводителите и добавят, че към момента то работи в полза на дълга кампания с много цвят.

Деляна Бобева

Иди и виж

Акценти от програмата на Празника на розата 2014 година

Организиран розобери за туристи с атрактивна фолклорна програма:

24 май - Розобер, с. Кънчево

25 май - Розобер, с. Горно Изворово

31 май - Розобер, с. Розово

1 юни - Розобер, с. Горно Черковище

7 юни - Розобер, с. Ръжена

8 юни - Розобер, розови градини край Казанлък, посока Енина, ритуал „Розобер и розоварене“

* * * * *

Празнично карнавално шествие - гр. Казанлък, 8-ми юни, начало 12 часа. пл. „Севтополис“

24-ти май, 20 часа, пл. „Севтополис“ - Открита сцена-концерт на Силвия Кацарова

28-ми май, 19 часа, ДК „Арсенал“ - концерт на ансамбъл „Загоре“

30-ти май, 10 часа, пл. „Севтополис“ - Открита сцена - Четвърти национален преглед на фолклорните ансамбли на Националната секция на ЦИОФ - България

30-ти май, 11 часа, по пътя

за Крънското ханче - Национален турнир по плажен волейбол - откриване

30-ти май, 20.30 часа, пл. „Севтополис“ - Международен фестивал на анимационния филм „Златен кукер“

1-ви юни, 18.00 часа, пл. „Севтополис“ - Шоу-конкурс за избор на „Мини Царица Роза“

5-ти юни, 11.00 и 16.00 часа, пл. „Севтополис“ - Фестивал на военните духови оркестри

5-ти юни, 18.30 часа, пл. „Севтополис“ - ЗУМБА-марафон - Национална среща на инструментите по зумба

6-ти юни, 10 часа, пл. „Севтополис“ - Празник на Казанлък, водосвет и церемония по издигане на знамето

6-ти юни, 11 часа, стадион „Севтополис“ - Автоизложение - нови коли

6-ти юни, 21 часа, пл. „Севтополис“ - концерт на Миро

7-ми юни, 9 часа, НЧ „Искра“ - Фестивал на виното Розе

7-ми юни, 10 часа, пл. „Севтополис“ - Мажоретно шоу

7-ми юни, 19 часа, пл. „Севтополис“ - концерт на Никололина Чакърдъкова

Интервю с Калин Катев - член на УС на БНР:

ВИДИШ ЛИ МИКРОФОН, МЪЛЧИ

Ако Господ не беше дал ябълката на Адам и Ева, а змията, Адам щеше да изяде змията

Господин Катев, след 40 години работа в радио кое е на-голямото предизвикателство на радиожурналистиката, на спорната радиожурналистика?

- Това, че цели 90 минути не спираш да говориш какво става на терена, при това говориш без грешка. Винаги ми е било чудно как може да пишеш за нещо, което е станало преди ден или седмица, ама ти пишеш сега. Изкушението на живото предаване е нещо невероятно, неопишуемо, с

се в колата. И войничето ми казва: „А, бе, бате Кальо, ти какво каза на Емил Кожухаров, че сте били роднини. Питам го: „А, бе, кой ти каза тези работи“. А той отговаря: „Е, как кой? Ти ги каза по радиото.“ „А, бе, ти чуваш ли се какво говориш?“. Оказва се, че звукорежисьорът не прибрал потенциометъра на микрофона след края на полувремето и ние сме говорили в ефир. Разговорът беше едва 26 секунди, но се оказа, че аз понесох невероятни последици. Още

което обаче ги впечатли тях, а и нас, бе Вашето послание, което им отправихте. Защо точно да запазят класата си им пожелахте? Обикновено жената се радва на пожелание да опази красотата си, чара си.

- Тези момичета трябва да осмислят първо факта, че вече поемат голяма отговорност чрез своята красота. Те трябва и да опровергават философа Волтер, който някога бил казал, че „жената е човешко същество, което се облича, дър-

друг.

Вие не веднъж сте били в Казанлък, в годините назад и в служебно качество, като коментатор на колоездачната обиколка на България, която преминаваше през Казанлък като етапен град. Оказва се, че дори сте ловили раци на язовир Копринка. Големи раци. Знаете ли, че сега там раци няма?

- О, някога, преди 20-на години там ловяхме ей-такви огромни раци. Сега

хора около мен. Има толкова мили същества, на които можеш да кажеш блага дума. Тук се сещам за Ръдиард Киплинг, който казва: „Огледай се около себе си и осмисли всички тези часове, дни, месеци, които са около теб и в които си с близките си. Направи едно вдишване за тази една минута и ще разбереш каква сила, какво очарование има тази природа около теб“. Винаги съм вярвал в доброто и никога не съм обичал мрънкащите хора. Вярно, ние сме си малко

Той е „млад и невинен“, както сам се определя, „преминал границата на 60-те години и счита, че вече всичко му е простено, защото скоро ще навърши 64“.

Един от най-известните спортни журналисти в България.

В 40 от тях е верен на Българското национално радио. Има 3 деца и 3-ма внуци и все още не е станал 100% дядо. Дългогодишен водещ на спортното предаване „Спорт и музика“ по БНР, радио, което догодина ще навърши 80 години.

Кальо, както го наричат колеги, приятели и съратници, е непоправим оптимист, който сутрин се усмихва на огледалото. Зодия „Стрелец“. Естет, който вижда и цени красивото. Вярва, че всичко в живота е чар и красота. Затова и след журирането на тазгодишния конкурс за избор на Царица Роза отправя недвусмислено и незабравимо послание към местните красавици: да бъдат класа. И да пазят класата в себе си.

Момче по дух и душа, което „обича движението във всичките му форми“. Спортист, възпитаник на

Спортната академия. Шампион по водни ски и виден голфист.

За себе си казва, че е „добър оптимист“, защото винаги е убеден, че „чашата е наполовина пълна“. Затова и вярва, че светът върви към добро.

Признава, че му липсва микрофона, откакто е минал на „по-горен етаж в радиото“. С мандата на новото ръководство на националното радио е член на УС на БНР. Гордее се, че през всичките си 4 десетилетия в радиото, 36 години от които в Спортната редакция, е дал път на много млади хора.

Затова и логично някак има радио семейство: съпругата му, Катя Катева, е звукорежисьор в програма „Хоризонт“ на БНР. Двамата са невероятен тандем, който заедно бори трудните периоди в личен план.

И някак логично, с такъв радио-апостол разговорът тръгва именно от... голямата любов - радиото, само два дни след поредния професионален празник на радиото 7-ми май.

много живот и адреналин. Това не се разказва, съпреживява се.

Вашият най-голям радио гаф пред микрофон за 40 години служба?

- Беше някъде през 1984-85 година. Тогава бях нишководител на Спортната редакция и водещ на „Спорт и музика“, покойният вече Емил Кожухаров, ме праща да предавам мач от Плевен. След първото полувреме, когато звукорежисьорите прибират микрофоните и ние си водим разговор отвъд ефир, т. нар. „цивилен разговор“ и той /Емо/ разговаря с мен. Пита ме: „Как си, бе, какво правиш?“. Аз му отговарям съответно: „А, бе, няма смисъл какво да ти разказвам, къде бях снощи, кого видях с един наш познат, общ приятел там с една жена“ и т. н. - разказвам му. Разговор по мъжки и свойски. След което започва второто полувреме на мача. Аз продължавам с коментарите, мачът свършва. Тръгвам да се прибирам от стадиона и на изхода едно мъничко войниче, син на наша колежка, ме моли да го прибера. Казвам, мога, бе, качвай

в понеделник ми се казва: „Аха, така ли? Роднини? Най-после разбрахме!“. Но по-страшното беше с другия наш колега, който изрично ме беше помолил и предупредил ден по-рано, че дори да го видя, да не казвам, че съм го виждал. А аз... го разказах на цяла България, че е бил там и там, с този и онзи. Приказно просто! Уникални уроци.

Вашият урок от този комичен случай?

- Видиш ли микрофон, мълчи! Мълчи си и пак си мълчи. Виждате, микрофонът е отговорна работа, трябва да се съобразяваш с това. Защото говориш за малки и големи, за знаещи и не дотам знаещи. Мое то най-голямо послание и моя философия винаги е било това: когато си от тази страна на микрофона, никога не забравяй, че от другата страна има по-добри, по-можещи и по-знаещи от тебе. Съобразявай се с това нещо.

Бяхте в журито на тазгодишния конкурс за избор на Царица Роза. Видяхте красотата на нашите момичета. Това,

дори и се съблича“. След това им казах, че красотата им сега е от природата и тя е единственото, което имат към този момент от многото неща, които могат да направят, за да бъдат привлекателни. Но, за да бъдат привлекателни, те трябва да следват съвета на Коко Шанел, която казва: „Момичета, бъдете класа, бъдете класа и пак класа! И усилвайте уменията в себе си да бъдете неотразими и пак неотразими.“

Имате ли идол за жена?

- Винаги съм вярвал, че жената трябва да бъде в рокля. Винаги съм обичал епохата на Ренесанса и малко по-късно - заради роклите. Воалетките, шапките, шаловете. Това е чарът на една жена, а тя, жената, трябва да бъде чаровна във всяко едно отношение. Абе, чар си е жената! И като се сещам, че Господ, ако не им беше дал ябълката на Адам и Ева, а змията, Адам щеше да изяде змията.

И как щеше да изглежда светът тогава?

- Още по-чаровен и привлекателен. И щяхме много да се радваме един на

разбирам, че вече нямало раци в язовира. И то, основно заради нашата дейност, заради човешкото ни безхаберие. Мъчно ми е, защото природата се променя, но ние сме виновни много за това нещо, защото не се грижим за света, част от който сме и ние. Вярвам в мои неща, като висша сила, Бог, но съм сигурен, че ние сме частица от едно Голямо. И, ако то е Татко наш, то ние сме част от него. И Той със сигурност иска да се върнем към него, за да разберем колко сме могъщи и колко можем. Същевременно понякога заради глупостта ни сме толкова наивни и правим толкова грешки, че даже не мога да го осъзная. С годините човек се променя, не знам доколко поумнява и дали това е добре. Но аз съм щастлив с това, че съм запазил в себе си емоцията и частица от детето, и от юношата, и от младежа, и от мъжа, че и в тази възраст, когато осмислям повече от преди. Но емоцията в мен си остава. Харесвам безкрайно природата, движението и енергията, която ми дава тази природа и се радвам, че съм на този свят, с тези

такава порода: обикновено гледаме виновни да са ни другите, а пропускаме нашите собствени грешки по другата лайсна, но съм убеден, че един ден нещата ще стоят иначе. Вярвам в това, защото в нашето общество има един закон, една философия, необорена до момента. И не вярвам някой да може да я обори. Тази философия е свързана с три думи: собственост, законност и те формират третата дума - морал. Ако те се отстояват и са разпределени правилно, бъдете сигурни, ще живеем в прекрасно общество. Защото не може една България, която преди 70 години е хранила цяла Европа, сега наследниците на тези хора да не се обърнат един ден към земята им с онова благоволение, което отново ще ни изведе на онези висоти, на които сме били. Вярвам в това. Да, знам, трудно е сега, но този период, през който преминахме и преминаваме, е толкова малък от времето, от живота на едно общество, че да се мръщим и мрънкаме... Аз съм оптимист! Да се залавяме за работа.

Деляна Бобева

КАРЛ ФРИДРИХ ГАУС

КРАЛЯТ НА МАТЕМАТИКАТА

Какъв е сборът на числата от 1 до 100? Това попитал учителят, когато Гаус бил малък, и накарал децата да съберат числата от 1 до 100, като започнал да пише на дъската всички числа от 1 до 100. През това време Карл казал отговора, който самият учител все още не бил пресметнал. Накрая се оказало, че единственият верен отговор е на Гаус. Той пресметнал сумата по следния начин: $S = 1+2+3+\dots+98+99+100$. Малкият Гаус забелязал, че всеки две числа, които са на равни разстояния от двата края, имат равни суми: $1+100 = 2+99 = 3+98 \dots$ и т. н. до $50+51$. Групираше стотте събираеми в 50 групи по две и получил $100 \times \frac{(100+1)}{2} = 50 \times 101 = 5050$.

Така възниква „Методът на Гаус“.

Синът на бедния водопроводчик. Карл Фридрих Гаус е единствено дете в семейството. Роден е в Брауншвайг, Германия. На три години можел да брои и да извършва прости изчисления. Учителите му били силно заинтересовани от неговите заложби. Когато е на 14, талантливият ученик е представен на херцога на Брауншвайг - Карл Вилхелм Фердинанд, който, възхитен от знанията му, поема разнските за образованието му в Каролинския колеж, а след това и в Гьотингенския университет.

Откритието 17-оъгълник. Веднъж в Гьотинген било разпространено съобщение, в което се казвало, че могат да бъдат построени още множество многоъгълници, вкл. и неправилни - например 17-оъгълник, и че това откритие скоро ще бъде представено. Съобщението било подписано от студента-математик Карл Фридрих Гаус. Той нямал още 19 години, но смятал, че може да каже своята нова дума в математиката след Питагор, Евклид, Архимед, Нютон, Лайбниц и Ойлер! Когато проф. Кестнер попитал Карл защо все още не е публикувал своето откритие, Гаус отговорил: „Защото Ойлер е създал преди мен теорията на анализа. Но аз не губя надежда, математиката е необятна!“

„Той може да открие и континент, г-н професор! - извикали състудентите му - Дайте му 5-6-цифрени числа и той на ум ще ви извлече квадратен корен“. Наистина Карл бил известен с необикновената си способност за минута да извлече корен от 20-та степен на число от 24 цифри.

Гьотинген - завинаги. Първият си значим успех Гаус постига през 1796 г., когато публикува първата си научна работа. Тя съдържа прочутото доказателство, че правилен п-ъгълник може да се построи с линийка и пергел, когато p е просто число на Ферма. Това важно откритие изиграва решаваща роля за насочването му към математиката. Три години по-късно той става

доцент, а през 1807 г., когато е 30-годишен - професор, и поема ръководството на катедрата по математика и астрономия в Гьотингенския университет. Избран е и за директор на Гьотингенската астрономическа обсерватория и на този пост остава до края на живота си, отклонявайки всички предложения за работа в Берлинската акаде-

1816 г. той владее основите на неевклидовата геометрия, но не публикува нищо на тази тема, тъй като смята, че няма да бъде разбран. Лобачевски, обаче, посмява да публикува своята неевклидова геометрия. Към неговата публикация Гаус се отнася с голямо внимание и по негова инициатива Лобачевски е избран за член-кореспондент

Карл Фридрих Гаус /1777 - 1855/ е германски

математик, астроном, физик и геодезист, с общопризнато първо място в световната математика, наричан „най-великият математик след Античността“ и „Кралят на математиката“. Ръководи катедрата по математика и астрономия в Гьотингенския университет. Директор е на Гьотингенската астрономическа обсерватория. Гаус има забележителен принос в различни сфери, основно в областта на висшата математика. Автор е на определението за математиката „Царица на науките“. Автор е на метод за изчисляване на планетните орбити. Изобретател е на прибора, наречен хелиотроп. Създател е на науката висша геодезия, на теорията на най-малките квадрати, на абсолютната система на единиците и заедно с Вебер създава първия в Германия електромагнитен телеграф. Трудовете му са издадени в 12 тома.

математиката. Автор е на определението за математиката „Царица на науките“. Автор е на метод за изчисляване на планетните орбити. Изобретател е на прибора, наречен хелиотроп. Създател е на науката висша геодезия, на теорията на най-малките квадрати, на абсолютната система на единиците и заедно с Вебер създава първия в Германия електромагнитен телеграф. Трудовете му са издадени в 12 тома.

математиката.

Драмите в семейството. През 1805 г. Гаус се жени за Йохана Остгроф, която след две години умира от усложнения след раждането. След месец умира и новороденият им син. Скоро е обявена сватбата на Гаус с Фредерика Валдек, дъщеря на университетски професор. Но и вторият му брак е помрачен - от дългото боледуване на съпругата му и заради конфликта с децата. Година преди Фредерика да си отиде от света, през 1830-та, синът на Гаус, Юджийн, отплава за Филадельфия, а през 1832 г. другият му син, Уилям, също емигрира в Америка.

Дневникът. Много от работите на Гаус останали непубликувани, други - незавършени. За голяма част от резултатите на Гаус математиките научават от изключително интересния му дневник, който съдържа 146 много кратки записки, написани на латински. Те обхващат периода 1796 г. - 1814 г. и дават ясна картина за първата половина на научната му дейност. Гаус започва да води дневника си веднага, след като построява правилния 17-оъгълник - откритие, което той смята за толкова важно, че пожелал да го изобразят върху надгробния му паметник. Забележително е, че още през

на Гьотингенското научно общество. Но своя оценка за откритието на Лобачевски по същество той не дава.

Не много, но зряло. Универсалните способности на Гаус му позволяват да остави следи в почти всички основни дялове на чистата и приложната математика, в астрономията, физиката, геодезията. Научното му творчество е необятно. Отличителна негова черта е, че той особено много държал на приложението на науката в практиката. Гьотингенската академия на науките издава 12 тома с негови съчинения. Всичко, написано от Гаус, е подчинено на девиза му: „Не много, но зряло“.

Геният в математиката. Основните приноси на Гаус са в областта на висшата математика, теорията на числата, теорията на редовете, диференциалната геометрия и неевклидовата геометрия. С най-голям принос е в областта на теорията на грешките. Той открива бърз и лесен начин за пресмятане на някои суми. Въвежда знака за сравнение. Научната си дейност през 1791 г. започва с изследвания върху средното аритметично, средното геометрично и върху разпределението на простите числа. През 1794 г. открива метода на най-малките квадрати. През 1799 г.

Гаус дава първото строго доказателство на основната теорема на алгебрата. Първото голямо негово съчинение са прочутите „Аритметични изследвания“ - с 6000 страници, което съдържа доказателство на квадратичния закон за реципрочност, както и теорията за деленето на окръжността. През 1812 г. Гаус публикува първото системно изследване върху сходимостта на хипергеометричния ред. През 1825 г. излизат от печат работите му върху биквадратичните остатъци. През 1832 г. той публикува геометричното представяне на комплексните числа и новата теория на простите числа. Най-забележителните му научни постижения са създаването на теорията на повърхнините - Гаусова крива, и „превъзходната теорема“. В речта си по повод 100-годишнината на Гьотингенския университет Хумболд казал: „От всички математици на нашето време Гаус пръв възкреси изгубената точност на гръцките геометри и я въведе във висшите сфери на математиката“.

Неземен дух в човешки облик. Приятелят на Гаус, астрономът Пиаци, от дълго време се мъчел да издири в небето една малка планета - Церера. На два пъти попадал на нея, но после я изгубвал. „Това е като да търсиш игла в купа сено“ - помислил си Гаус и решил да помогне на Пиаци, но без телескоп. В разрез с общоприетото схващане, той допуснал, че Церера има елиптична орбита. Цяла нощ изчислявал и сутринта върху звездната карта посочил мястото. Гаус открил и друга малка планета - Палада. Изчислил орбитата и изработил таблица. По същия метод били открити още планетите Юнона и Веста.

Славата на Гаус се понесла из цяла Европа. Петербургската академия го направи-

Паметната плоча с правилен 17-оъгълник

ла свой член-кореспондент, а много скоро и научен секретар, а Хумболд го поканил в Берлин, твърдейки за Гаус: „Той се сдобил с неземен дух в човешки облик“. В астрономията Гаус предимно се интересувал от небесната механика, изучавал орбитите и тяхното смущение. През 1809 г. публикува съчинението „Теория на движението на небесните тела“.

До Гаус и след Гаус. Цели 10 години великият математик се занимавал със земемерство, преработвайки милиони данни. Зрението му непрекъснато отслабвало, но той пишел своите съчинения, създали епоха, вкл. и в геодезията. През 1820 г. му поръчали да направи геодезична снимка на ХанOVER. Той разработва необходимите изчислителни методи (вкл. и метода на най-малките квадрати). Организира измерване на дъгата на меридиана Гьотинген - Алтон. В резултат на теоретични разработки Гаус създава основите на една нова наука - висшата геодезия. Негови съчинения в тази сфера са „Изследване на предмета на висшата геодезия“ и „Общи изисквания на кривите и повърхнините“.

През 1822 г. на конкурса на Датската академия Гаус решил сложната задача: да се изобрази дадена повърхност върху друга така, че изображението да е подобно на оригинала и в най-малките си части. Оттогава в геодезията се казва „до Гаус“ и „след Гаус“.

Физиката. В края на живота си Гаус проявява силен интерес и към тази наука. Заедно с В. Вебер Гаус създава абсолютна измервателна система за електромагнитни единици и през 1833 г. конструира първия в Германия електромагнитен телеграф. В 1835 г. основава магнитна обсерватория при Гьотингенската астрономическа обсерватория. В 1838 г. издава труда си „Обща теория на земния магнетизъм“. В съчинението му „За силите, действащи обратно пропорционално на квадрата на разстоянието“ се съдържат основите на теорията на потенциала. В теоретичната физика Гаус въвежда принципа за най-малкото принуждение. В 1830 г. издава съчинение по теория на капиларността, а през 1840 г. - „Диоптрични изследвания“.

Математиката е велика наука - смятал Гаус и допълвал, - тя ще направи чудеса във всяка област, където я приложим.

Животът протичал мирно и спокойно за стария вече учен. Той продължавал да работи. Така, в работа, били минали 77 години. Спомнял си как, когато бил млад, не посмял да публикува идеите си за друга, неевклидова геометрия, за да не го обявят за луд. А Лобачевски посмял... Гаус вярвал в четириизмерните светове и започнал да измисля геометрически задачи за тях. Но животът не му достигнал за това. Карл Фридрих Гаус умира през 1855 г. в Гьотинген. На паметната му плоча е изобразен правилен 17-оъгълник.

Мария Рашкова

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55